

Arrest

nr. 216 229 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat I. LECOMPTE *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 december 2008 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 5 januari 2009 asiel aan.

1.1.1. Op 16 oktober 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.1.2. Op 12 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Eerste verzoeker verzoekt op 28 september 2015 opnieuw om internationale bescherming. Op 12 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 18 oktober 2017 aan eerste verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit de wijk Rashidiya van de stad Mosul, provincie Nineva. In december 2013 huwde u met A. A. H. (...), samen hebben jullie drie minderjarige kinderen: B. S. J. (...) (geboren op 20 oktober 2014), B. Si. J. (...) (geboren op 16 februari 2016) en B. L. J. (...) (geboren op 25 februari 2017). U verblijft in België samen met uw gezin, uw vader K. B. R. (...), uw moeder S. S. S. (...), uw meerderjarige broer R. Z. B. (...), uw meerderjarige zus R. K. B. (...), en uw drie minderjarige broers R. N. B. (...), R. M. B. (...) en R. R. B. (...).

Op 5 januari 2009 diende u reeds een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op basis van bedreigingen die u in Mosul in augustus 2008 ondervond omdat uw vader als tolk voor de Amerikanen gewerkt zou hebben. Op 20 oktober 2009 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS hechtte geen geloof aan de door u aangehaalde asielmotieven, met name uw ontvoering door onbekenden omwille van het werk van uw vader. Het CGVS uitte ook twijfels over uw beweerde herkomst uit Mosul, maar gezien de toenmalige veiligheidssituatie in Centraal-Irak werd u toch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend.

Op 12 januari 2011 werd u door de Correctionele Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen voorwaardelijk veroordeeld tot een geldboete van 100 euro, wegens het bezit van een busje pepperspray. Op 14 februari 2011 werd u door diezelfde Kamer voorwaardelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 1000 euro, wegens bezit van verdovende middelen, wapenbezit en het bedreigen van een prostituee.

Op 2 november 2011 keerde u terug naar uw familie in Irak. U reisde per vliegtuig naar Erbil en ging vervolgens met de auto naar Mosul. Met financiële hulp van IOM werd u medevennoot van een winkel in de wijk Rashidiya te Mosul waar u voedingswaren verkocht. Omdat u niet goed overeenkwam met uw medevennoot stopte deze samenwerking na vijf of zes maanden. Sindsdien was u arbeider in de bouwsector en hielp u mee huizen bouwen in Rashidiya. In 2013 huwde u in Mosul met A. (...), zij woonde sindsdien in bij uw familie in Rashidiya.

U verklaarde dat u Mosul moest ontvluchten nadat de stad in handen viel van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) en uw vader benaderd werd door een aanhanger van IS. Tussen 10 juni 2014 en 28 juni 2014 werd uw vader meermaals aangesproken door een aanhanger van IS, M. H. (...) genaamd. Deze eiste dat u of uw broer Z. (...) zich bij IS zouden aansluiten. Uw vader vroeg tijd om over zijn beslissing na te denken. Op 28 juni 2014 zei uw vader dat u, uw zwangere echtgenote en uw broer Z. (...) naar Zummar moesten gaan om jullie identiteitskaarten te laten vernieuwen. Hij vertelde u nog niets over de bedreiging. Jullie namen een taxi naar Zummar terwijl uw moeder, uw zus en uw drie minderjarige broers in Mosul bleven. Jullie reisden diezelfde dag meteen door naar het dorp Gerbalat in Syrië. Aan de Syrische grens vertelde uw vader over de werkelijke reden van jullie vertrek en over zijn plan om Irak te verlaten. Jullie verbleven een tweetal weken in Gerbalat en reisden rond 15 juli 2014 naar Aksarai in Turkije, waar jullie ongeveer een jaar en twee maanden verbleven. In Turkije beviel uw vrouw A. (...) van een zoontje, B. S. J. (...). Jullie reisden op 10 september 2015 via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland door naar België. Op 27 september 2015 kwamen jullie aan in België en op 28 september 2015 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), hoewel u reeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikte. Op dezelfde dag dienden uw echtgenote A. (...), uw broer Z. (...) en uw vader hun eerste asielaanvraag in bij DVZ. In België beviel uw vrouw van uw twee jongste kinderen.

Enkele dagen na uw vertrek uit Mosul ontvluchtte ook uw moeder de stad, samen met uw zus K. (...) en uw drie minderjarige broers. Ze verbleven ongeveer een jaar bij uw oom langs moederszijde in het dorp Siar Spindar (Spindare/Sibindar/Sibindare) in de provincie Dohuk en in een vluchtelingenkamp in de

buurt. Nadien reisden ze door naar Turkije. Op 14 december 2015 kwam uw moeder met de vier andere kinderen aan in België en op 15 december 2015 dienden ze hun eerste asielaanvraag in bij DVZ.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw voedselrantsoenkaart neer, afgeleverd op 12 februari 2012 te Zummar. U legde ook een brief van Caritas International neer, opgesteld op 22 maart 2017 en gericht aan het CGVS, waarin gevraagd wordt om bij de duur van uw asielprocedure rekening te houden met uw opvangsituatie.

Op (DATUM) werd het subsidiaire beschermingsstatuut dat u in 2009 was toegekend opgeheven door het CGVS omdat uit uw verklaringen een gebrek aan medewerking bleek, wat aantoonde dat u sinds 2011 in Irak over een reëel verblijfsalternatief beschikte. De omstandigheden op grond waarvan u toentertijd de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, waren dan ook zodanig gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

B. Motivering

U verklaarde op 2 november 2011 met financiële hulp van IOM te zijn teruggekeerd naar Mosul en daar tot 28 juni 2014 verbleven te hebben (gehoorverslag CGVS J. (...) d.d. 24 maart 2017, p.5)

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus heeft opgeheven, omdat er werd vastgesteld dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u in Irak verbleven na uw terugkeer in 2011. Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat zowel Koerdische Autonome Regio (KAR), als de Centraal-Iraakse provincie Bagdad en de negen zuidelijke provincies van Irak een toevluchtsoord zijn voor tal van Irakezen die het geweld in hun regio van herkomst ontvluchten; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over waar u verbleven heeft tijdens uw terugkeer naar Irak, kon het CGVS redelijkerwijze vermoeden dat u tijdens uw terugkeer verbleven heeft in één van de Irakese gebieden waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Meer in het bijzonder werd vastgesteld dat u actueel in de Koerdische Autonome Regio over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke en meest recente verblijfplaats(en) vóór uw terugkeer naar België, kon er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België tot eind juni 2014 in Mosul heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Daar de verklaringen die u naar aanleiding van uw huidige aanvraag aanhaalt in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, zijn deze verklaringen niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande uw beweerde verblijf in Irak en de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming op te heffen.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Ten eerste blijkt uit de gedragingen die u omschreven hebt bij uw vlucht uit Irak een frappant gebrek aan interesse in uw eigen situatie en die van uw destijds zwangere echtgenote. U stelde dat uw vader u bij het verlaten van Mosul nog niet had ingelicht over de bedreigingen maar enkel zei dat jullie naar Zummar moesten om jullie identiteitskaarten te laten hernieuwen (CGVS J. (...), p.35). Vervolgens regelde hij een taxi om jullie uit Mosul te smokkelen. U wist niet of uw vader de taxichauffeur kende en of er overlegd was over de te volgen weg, noch sprak u zelf met de taxichauffeur (CGVS J. (...), p.34). Het is uiterst merkwaardig dat u zomaar uw lot en dat van uw zwangere echtgenote in handen van deze onbekende taxichauffeur legde zonder zelf even te overleggen over hoe jullie aan IS gingen ontsnappen. Vervolgens deden jullie in Zummar niets met de identiteitskaarten maar wisselden jullie meteen van taxi om naar de Syrische grens te gaan (CGVS J. (...), p.33). U zei dat u pas in Syrië aan uw vader vroeg wat precies de bedoeling was, waarop hij u inlichtte over de bedreigingen door IS en zijn plan om Irak te ontvluchten zonder de rest van de familie (CGVS J. (...), p.35). Het is frappant dat u zich niet reeds bedenkingen maakte bij het passeren van Zummar en dat u zich pas in Syrië realiseerde dat er iets niet klopte. Ter verklaring stelde u dat het volgens uw cultuur niet de gewoonte is om vragen te

stellen aan uw vader (CGVS J. (...), p.37). Nochtans legde u zich op die manier van de ene dag op de andere neer bij een impulsief besluit van uw vader dat niet alleen uw eigen lot, maar ook dat van uw echtgenote en uw toekomstige eigen gezin volledig determineerde, waarbij u ook nog eens totaal onvoorbereid uw moeder, uw zus en uw minderjarige broers achterliet in een door IS bezette stad. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u zich nadien niet echt leek te bekommeren om het lot van uw moeder. U wist immers niet of zij na jullie vertrek nog benaderd was door IS en in welk vluchtelingenkamp zij nadien heeft verbleven. U zou het haar ook nooit gevraagd hebben hoewel u daartoe ondertussen meer dan voldoende tijd voor hebt gehad (CGVS J. (...), pp.36-37). Uw totale gebrek aan interesse in uw eigen lot, dat van uw vrouw en dat van uw moeder is niet aannemelijk, temeer daar uit uw andere verklaringen wel degelijk bezorgdheid voor uw moeder blijkt, met name toen u de blauwe plekken op haar armen vermeldde na haar overtocht van de zee (CGVS J. (...), p.36).

Daarnaast werden ook de verklaringen van uw echtgenote, uw vader, uw moeder, uw zus K. (...) en uw broer Z. (...) over hun beweerde herkomst uit Mosul en de bedreigingen door IS door het CGVS individueel beoordeeld en manifest ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS kon bij geen van deze familieleden geloof hechten aan hun verklaringen over de inname van Mosul. Ook bleek uit hun verklaringen een gebrek aan kennis over gebeurtenissen in Mosul in de jaren voor de inval door IS. Verder werden tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden vastgesteld tussen hun verklaringen over de bedreigingen (zie kopieën van hun individuele weigeringsbeslissingen, hun gehoorverslagen en kopieën van hun documenten, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Aangezien u verklaarde van 2011 tot de zomer van 2014 samen met deze familieleden in Mosul te hebben verbleven, en aangezien u Irak wegens dezelfde bedreigingen door IS hebt verlaten, hebben de vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardige verklaringen eveneens een nefaste impact op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen over uw verblijfplaats en bedreigingen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in Irak, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie voor uw komst naar België.

U werd er tijdens het gehoor op gewezen dat het niet geloofwaardig was dat u tot aan uw vlucht uit Irak in Mosul verbleef. U hield echter vast aan uw bewering dat u de waarheid verteld had over uw recente herkomst (CGVS J. (...), pp.29-30 en p.37).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Dient bovendien herhaald en benadrukt te worden dat er in het kader van de beslissing tot opheffing van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus vastgesteld werd dat u hoe dan ook actueel in de Koerdische Autonome Regio over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U bracht geen elementen aan die het tegendeel aantonen.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Tweede verzoekster, die de echtgenote is van eerste verzoeker en die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 september 2015 om internationale bescherming. Op 12 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 18 oktober 2017 aan tweede verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitische moslima van Koerdische origine te zijn. U bent geboren in Mosul, provincie Nineva, maar woonde van 2003 tot uw huwelijk in 2013 in het district Wanka ten noorden van Mosul. In december 2013 huwde u met R. J. B. (...) en ging u bij hem en zijn familie wonen in de wijk Rashidiya te Mosul. Samen hebben jullie drie minderjarige kinderen: B. S. J. (...) (geboren op 20 oktober 2014), B. Si. (...) (geboren op 16 februari 2016) en B. L. J. (...) (geboren op 25 februari 2017). U verblijft in België samen met uw gezin, uw schoonvader K. B. R. (...), uw schoonmoeder S. S. S. (...), uw meerderjarige schoonbroer R. Z. B. (...), uw meerderjarige schoonzus R. K. B. (...), en uw drie minderjarige schoonbroers R. N. B. (...), R. M. B. (...) en R. R. B. (...).

U verklaarde dat u Mosul moest ontvluchten nadat de stad in handen viel van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) en uw schoonvader bedreigd werd door leden van IS. Zij eisten dat zijn zonen zich bij IS zouden aansluiten. Eind juni 2014 zei uw schoonvader dat u, uw echtgenoot en uw schoonbroer Z. (...) naar Zummar moesten gaan om jullie identiteitskaarten te laten vernieuwen. Hij vertelde u nog niets over de bedreiging. Jullie namen een taxi naar Zummar terwijl uw schoonmoeder, uw schoonzus K. (...) en uw drie minderjarige schoonbroers in Mosul bleven. Vervolgens reisden jullie door naar het dorp Gerbalat in Syrië, waar jullie een tweetal weken bleven. Nadien gingen jullie naar Istanbul, waar jullie ongeveer een jaar en twee maanden verbleven. In Turkije beviel u van uw eerste zoontje. Jullie reisden op 10 september 2015 via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland door naar België. Op 27 september 2015 kwamen jullie aan in België en op 28 september 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In België beviel u van uw twee jongste kinderen.

Na uw vertrek uit Mosul ontvluchtte ook uw schoonmoeder de stad, samen met de rest van uw schoonfamilie. Ze verbleven ongeveer een jaar bij familie in Irak. Op 14 december 2015 kwam uw

schoonmoeder met de vier andere kinderen aan in België en op 15 december 2015 dienden zij hun eerste asielaanvraag in bij DVZ.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart neer, afgeleverd op 3 december 2013 te Zumar, en uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 29 januari 2012 in Nineva.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens de inname van Mosul door IS en omdat uw schoonvader bedreigd werd door IS. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit om de volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en op het belang om de waarheid te vertellen (CGVS A. (...), p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Mosul tot op het ogenblik dat de stad veroverd werd door IS in juni 2014. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014. Uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Mosul zijn immers zodanig vaag en beperkt waren dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u ten tijde van de inname door IS nog in de stad zou verbleven hebben. U kon immers enkel in zeer algemene bewoordingen spreken over de inval van IS. Toen u gevraagd werd om zo gedetailleerd mogelijk te vertellen wat er zoal gebeurde toen IS naar Mosul kwam, antwoordde u louter dat u slechts twee weken gebleven was na de val van de stad. Toen u vervolgens tot twee maal toe concreter gevraagd werd waar er gevechten waren toen IS de stad innam of wanneer die gevechten begonnen, herhaalde u dat u niet lang genoeg in de stad was gebleven om al die zaken te weten. U voegde eraan toe dat jullie vertrokken waren omdat uw man en schoonvader bedreigd waren door IS (CGVS A. (...), pp.6-7). Gezien echter gepolst werd naar hoe u de veiligheidssituatie voor en tijdens de inname van de stad had ervaren, is uw verklaring over uw verblijf in Mosul ná de inname in dit opzicht irrelevant. Er werd u dan ook nog een keer gevraagd of u voor 10 juni 2014, de dag van de inname, al eens iets gehoord had over gevechten. U antwoordde deze keer in vage termen dat er wel problemen en gevechten waren, maar dat u als vrouw gewoon binnen moest blijven. U had geen idee hoe lang IS erover deed om Mosul te veroveren, en u wist niet of Rashidiya als een van de eerste wijken werd ingenomen of pas later. Ter verklaring voor uw totale onwetendheid over de naderende bezetter herhaalde u dat u als vrouw niet naar buiten ging en dat uw man u niets vertelde over de situatie omdat hij zelf niet naar buiten durfde komen, behalve om te gaan werken (CGVS A. (...),

p.7). U zei dat u thuis wel af en toe hevigere beschietingen hoorde toen IS de stad veroverde, maar u kon totaal niet duiden hoe lang deze fases duurden waarin meer gevochten werd (CGVS A. (...), p.8). Gevraagd of u in Mosul ten tijde van de gevechten met IS enigszins het nieuws volgde en of u zich informeerde via de mannen van de familie, antwoordde u dat u niet zo veel weet over IS en dat u pas bij aankomst in België het nieuws begon te volgen. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe u zelf vernomen hebt dat IS Mosul aan het veroveren was, zei u in algemene termen dat opeens gezegd werd dat IS de stad veroverde en dat uw man en schoonvader bedreigd werden. Gevraagd hoe de gewone mensen merkten dat IS de baas was in de stad, antwoordde u vaagweg "die mensen zijn herkenbaar." en u voegde eraan toe dat u zelf nooit leden van IS gezien hebt (CGVS A. (...), p.8). Uw kennis over de stad Mosul bleek evenwel niet enkel met betrekking tot de inval door IS gebrek te zijn. U wist evenmin iets te vertellen over gebeurtenissen in Mosul vóór de komst van IS, hoewel u sinds uw huwelijk in december 2013 bij uw schoonfamilie in Rashidiya woonde, dus een half jaar voor de komst van IS. U zei in ruime bewoordingen dat er wel sporadisch aanslagen waren in de stad, maar u herinnerde zich helemaal geen concrete gebeurtenissen uit deze periode (CGVS A. (...), p.11).

Zelfs in aanmerking genomen dat u als vrouw vaak binnen moest blijven, kan van u toch een minimum aan kennis over gebeurtenissen in Mosul verwacht worden indien u daar werkelijk nog aanwezig was voor, tijdens en tot twee weken na de inname door IS. Bovendien staat uw volledige gebrek aan kennis over de inname van Mosul, die u persoonlijk meegemaakt zou hebben, sterk in contrast met de kennis die u wél had over de daden van IS bij het district Wankee na uw vertrek uit Irak. Gevraagd of IS iets met de dam van Mosul deed, antwoordde u immers dat u nog in Istanbul was toen IS de dam en Wankee veroverde en u zei dat vele huizen werden opgeblazen, ook de woningen van de oom van uw vader, langs moederskant (CGVS A. (...), p.8). Het doet bevreemdend aan dat u wel vlot kan vertellen over de impact van IS in het district Wankee hoewel u daar niet in persoon aanwezig was en hoewel u zich op dat moment reeds buiten Irak bevond. Uw totale gebrek aan interesse in de inname van Mosul is niet aannemelijk, daar het gebeurtenissen betrof die een directe en acute impact gehad zouden hebben op uw veiligheidssituatie en die van uw schoonfamilie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook een totaal gebrek aan interesse in de veiligheidssituatie van uw achtergebleven schoonfamilie. Zo had u geen idee hoe lang uw schoonmoeder, uw schoonzus K. (...) en uw drie jonge schoonbroers nog in Mosul gebleven waren nadat jullie zelf gevlucht waren. U kon niet duiden of zij nog enkele dagen, weken, dan wel maanden in de bezette stad waren gebleven (CGVS A. (...), pp.6-7). U wist ook niet of IS naar jullie woning gekomen was na uw vertrek uit Mosul (CGVS A. (...), p.11). Aangezien u toch een zestal maanden bij deze familieleden van uw man hebt ingewoond, en aangezien zij zonder volwassen mannelijke verwanten onverwachts waren achtergelaten in een door IS bezette stad, doet uw gebrek aan interesse in hun veiligheidssituatie verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts legde u geen enkel document neer dat uw beweerde ononderbroken verblijf uit Mosul zou kunnen staven. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw originele identiteitskaart neer, afgeleverd op 3 december 2013 te Zummar, en uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 29 januari 2012 in Nineva. U stelde dat deze documenten afgeleverd werden in Zummar omdat de burgerlijke stand van uw schoonfamilie daar volgens een wettelijke regeling gevestigd was (CGVS A. (...), p.9). U legde geen woonkaart, foto's, of enig ander document neer dat uw recente herkomst uit Mosul zou kunnen staven. De door u neergelegde identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw ongeloofwaardig bevonden recente herkomst uit Mosul.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Mosul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u van december 2013 tot eind juni 2014 in Mosul heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Het Commissariaat-Generaal stelt voorts vast dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de problemen die uw echtgenoot, uw schoonvader en uw schoonbroer Z. (...) in Irak ondervonden. Ook de verklaringen van uw echtgenoot, uw schoonvader, uw schoonmoeder, uw schoonzus K. (...) en uw schoonbroer Z. (...) over hun beweerde herkomst uit Mosul en de bedreigingen door IS werden door het CGVS individueel beoordeeld en manifest ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS kon bij geen van deze familieleden geloof hechten aan hun verklaringen over de inname van Mosul. Uit hun verklaringen bleek een gebrek aan kennis over gebeurtenissen in Mosul in de jaren voor de inval door IS. Verder werden tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden vastgesteld tussen hun verklaringen over de bedreigingen

(zie kopieën van hun individuele weigeringsbeslissingen, hun gehoorverslagen en kopieën van hun documenten, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Aangezien u zei samen met uw echtgenoot en diens familieleden in Mosul verbleven te hebben, en aangezien u Irak om dezelfde bedreigingen door IS hebt verlaten, hebben de vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardige verklaringen eveneens een nefaste impact op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen over uw verblijfplaats en bedreigingen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in e Irak, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie voor uw komst naar België.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat zowel Koerdische Autonome Regio (KAR), als de Centraal-Iraakse provincie Bagdad en de negen zuidelijke provincies van Irak een toevluchtsoord zijn voor tal van Irakezen die het geweld in de door IS bezette gebieden ontvluchten; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over waar u verbleven heeft voor uw komst, kan het CGVS immers redelijkerwijze vermoeden dat u over een intern vestigingsalternatief beschikt in één van de Irakese gebieden waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Noord-Irak vestigt. Gevraagd of u zich als Koerdische in Noord-Irak zou kunnen vestigen, antwoordde u dat jullie niets hadden in de KAR; geen familieleden en geen eigendommen. U zei dat uw eigen familie in het district Wankee woont en dat de verwanten van uw

schoonfamilie in Rashidiya wonen (CGVS A. (...), p.11). Daarentegen dient opgemerkt te worden dat elementen uit de administratieve dossiers van uw echtgenoot en uw schoonfamilie erop wijzen dat zij wel degelijk sterke (familiale) banden hebben met de regio Zummar en de Koerdische Autonome Regio (KAR), banden die krachtens uw huwelijk eveneens op u van toepassing zijn. Een opsomming van deze elementen werd uiteengezet in de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van uw man. Deze uiteenzetting luidt als volgt:

"U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zoals hierboven vermeld, werd de identiteitskaart van uw vrouw december 2013 afgeleverd in Zummar en staat erop genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). De identiteitskaarten van uw vader, uw moeder, en uw broer Z. (...) werden tevens in Zummar afgeleverd, respectievelijk in september 2013, in juni 2007 en in november 2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). U verklaarde dan ook dat uw burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde - u ontkende zelf overigens dat u daar ooit had gewoond - maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd. Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden en kunnen terugvallen. Uw moeder, uw zus K. (...) en uw drie minderjarige broers werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door uw twee ooms langs moederszijde in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.9-10; CGVS K. (...), p.3). Beide ooms wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun zoons een tegelzaak uit. De ene oom -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere oom heeft vijf dochters en twee zonen. Beide ooms zorgen daarbij ook nog voor uw grootmoeder langs moederszijde. Deze ooms waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor het levensonderhoud van uw moeder, uw zus en uw broers (CGVS K. (...), p.18). Uw moeder vertelde dat oom M. (...) haar gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna zij een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleef. Als reden voor hun verblijf in het vluchtelingenkamp gaven uw moeder en uw zus K. (...) aan dat ze zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat zij anders illegaal bij uw oom zouden verblijven. Eens het te koud werd, kon uw familie gewoon opnieuw bij uw oom M. (...) intrekken, waar zij vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw moeder zei dat ze het daar goed stelden en uw zus K. (...) beschreef dat uw oom niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw moeder zei bovendien dat ze zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien haar man nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). U verklaarde zelf dat u uw oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat u niet graag uitging. U zei dat deze oom wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw broer Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw ooms voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee ooms en hun gezinnen. Zo woont er nog een tante langs moederszijde in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw vader dat ook uw vier tantes langs vaderszijde bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11). Bij DVZ had u gezegd dat u via facebook nog steeds frequent contact had met uw ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). U zei zelf dat u onmogelijk in de KAR zou kunnen verblijven omdat uw grootvader langs vaderszijde in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. Ook uw moeder zei dat oom M. (...) haar gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw grootvader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat u niet wist wat uw grootvader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en dat u niet wist of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend. Bovendien was uw grootvader reeds in 2006 overleden aan een natuurlijke dood (CGVS J. (...), p.32; zie ook CGVS B. (...) II, p.11 en CGVS S. (...) I, p.9). Uw stelling dat de activiteiten van uw grootvader een impact zouden hebben op uw eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op

jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen."

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Koerdische Autonome Regio (KAR).

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal- Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KAR-regio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekommen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer

dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van “het principe gezinseenheid”, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen dat de eerste bestreden beslissing onwettig is aangezien de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus die daaraan voorafging nietig is en dat de tweede

bestreden beslissing onwettig is aangezien bij het nemen ervan geen rekening werd gehouden met de eenheid van familie. Zij lichten dit als volgt toe:

“Verweerster heeft de subsidiaire beschermingsstatus van eerste verzoeker opgeheven bij beslissing van 12 oktober 2017. Tegen deze nietige beslissing van verweerster is inmiddels schorsend beroep aangetekend bij uw Raad.

Vervolgens heeft verweerster in bestreden beslissingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire status geweigerd aan verzoekers.

Gezien het feit dat bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker is gevolgd na de nietige opheffing van zijn subsidiaire beschermingsstatus, is bestreden beslissing onwettig ten aanzien van eerste verzoeker.

Ook de bestreden beslissing met betrekking tot tweede verzoekster betreft een onwettige beslissing. Immers houdt deze bestreden beslissing een schending in van het beginsel van eenheid van familie.

Tweede verzoekster heeft namelijk haar echtgenoot, eerste verzoeker, in België die hier het statuut van subsidiaire bescherming kreeg; hetwelk onwettig werd opgeheven. Nergens in de bestreden beslissing werd er rekening gehouden met dit feit. Echter is het immers vaste rechtspraak dat het “principe van beginsel van het eenheid van het gezin” kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming ten behoeve van de familieleden.

“Beginning with the Universal Declaration of Human Rights, which states that “the family is the natural and fundamental group unit of society and is entitled to protection by society and the State”, most international instruments dealing with human rights contain similar provisions for the protection of the unit of a family.” (Stuk 12, UNHCR, “Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees”, December 2011, § 181, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/4f33c8d92.html>, verzoekers zetten vet)

*Artikel 23 van diezelfde kwalificatierichtlijn bepaalt met betrekking tot de instandhouding van het gezin het volgende:
(...)*

Er kan geen twijfel bestaan dat tweede verzoekster deel uitmaakt van het kerngezin van eerste verzoeker.

Aan tweede verzoekster dient op basis van bovenstaande informatie dus op zijn minst het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen stellen dat in de bestreden beslissingen onvoldoende gemotiveerd wordt waarom er voor hen geen gegronde vrees bestaat en benadrukken de verklaringen die zij met betrekking tot hun afkomst en de vluchtroute hebben aangelegd.

Zij lichten dit als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoekers

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België waar zij hun aanvragen tot asiel hebben ingediend op 28 september 2015.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissingen aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoekers wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren en zij geen andere keuze hadden dan het land van herkomst, Irak, te verlaten.

- Vertrek van verzoekers uit Irak

In bestreden beslissingen trekt verweerster verschillende aspecten van het vertrek van verzoekers uit Mosul in twijfel.

Verweerster oordeelt ten onrechte in bestreden beslissingen dat het opmerkelijk is dat verzoekers niet op de hoogte waren van de vluchtplannen van eerste verzoeker zijn vader.

Verzoekers wensen te benadrukken dat dit nu eenmaal de manier van handelen is in Irak. De vader hoort als pater familias van de familie geen verantwoording af te leggen aan zijn kinderen. Bovendien was de vader van eerste verzoeker zich bewust van het feit dat verzoekers geen verdere vragen zouden stellen. De vader neemt de leiding van het gehele gezin en stippelde om die reden de vluchtroute voor verzoekers uit.

De cultuur van verzoekers acht een zeer diepgaand respect voor de vader als fundamenteel. Zo zal eerste verzoeker nooit roken voor de ogen van zijn vader omwille van het grote respect dat hij voor hem heeft.

Bijgevolg kan verweerster niet langer aanhouden dat het bevreemdend zou zijn dat verzoekers hun lot in handen van eerste verzoeker hun vader legden.

- De afkomst van verzoekers en bedreigingen door IS

Verweerster beweert in bestreden beslissingen wel erg snel dat verzoekers hun verklaringen betreffende hun afkomst manifest ongeloofwaardig zouden zijn alsook de bedreiging door IS.

Verzoekers wilden niets te maken hebben met IS en hielden zich dan ook zoveel mogelijk afzijdig. Dit is de reden waarom ze geen verdere informatie konden verschaffen.

Verweerster houdt in bestreden beslissing geen rekening met dit gegeven en het traumatische effect van de gebeurtenissen die verzoekers moesten ondergaan.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’ (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Nazicht van de bestreden beslissing leert dat er op geen enkele manier werd gemotiveerd aangaande de gegronde vrees voor vervolging van verzoekers.

Verzoekers vrezen de bedreigingen van IS, die handelen vanuit politiek/religieuze motieven en de broeihaarden die er nog steeds zijn Irak.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoekers hebben wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en kunnen bovendien geen aanspraak maken op de bescherming van hun overheid.

Het eerste middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.3. In een derde middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geven verzoekende partijen met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de parlementaire voorbereiding aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt.

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat zij recent afkomstig zijn uit Mosul in Irak en dat (eerste) verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit centraal-Irak. Verzoekende partijen menen dat de Koerdische Autonome Regio (hierna: KAR) niet kan worden weerhouden als veilig vestigingsalternatief, nu de moeder van (eerste) verzoeker, die er nog steeds verblijft, is moeten vluchten naar haar broer omdat haar tweede echtgenoot gedood werd door de taliban.

Verzoekende partijen betogen dat de huidige onveilige toestand in de KAR blijkt uit het een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak dat elk moment kan uitbreken en dat nefast is voor de veiligheid van de Iraakse burgers. Zij verwijzen tevens naar een referendum over de onafhankelijkheid van de KAR dat op 25 september 2017 plaatsvond en waardoor de veiligheid van de Iraakse burgers nog minder verzekerd kan worden. In de nasleep van dit referendum vindt volgens verzoekende partijen een beangstigende escalatie plaats waardoor er een nieuw conflict is ontstaan waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en milities enerzijds en de Koerdische Peshmerga anderzijds tegenover elkaar staan. Om dit te staven citeren verzoekende partijen uit verschillende internationale persberichten.

Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat ook NGO's de conflictsituatie van nabij opvolgen en citeren uit een onrustwekkend bericht dat door Human Rights Watch werd gepubliceerd.

Verzoekende partijen citeren tevens uit een persartikel van de Financial Times en wijzen erop dat ook uit de stijging van de olieprijs blijkt dat het bestaan van een nieuw conflict in de KAR niet meer kan worden ontkend.

Verzoekende partijen besluiten dat de door hen aangehaalde objectieve informatie meer dan genoegzaam aantoont dat de veiligheidssituatie in de KAR precair kan worden genoemd en dat de KAR bijgevolg geen redelijk intern vluchtalternatief vormt.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden verschillende internationale rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie in de KAR (stukken 4-11) en het "*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*" van UNHCR van december 2011, p. 36 (stuk 12), als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 29 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 14 maart 2018, de COI Focus "*Irak. De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht*" van 13 april 2018, de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018 en de COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*" van 28 februari 2018.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 6 december 2018 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken neer:

- een kopie van hun huwelijksakte, met voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 13);
- een kopie van de kaart van Irak van eerste verzoeker, met voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 14);
- internationale persberichten en rapporten over de veiligheidssituatie in Mosul en in de KAR (stukken 15-21).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking

van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekende partijen verklaren te vrezen voor de terreurgroep Islamitische Staat (IS), die wenste dat zij zich bij haar aansloten en hen bedreigde. Blijkens de motieven van de bestreden beslissingen wordt verzoekende partijen de vluchtelingenstatus in de eerste plaats (A) geweigerd omdat zij niet voldaan hebben aan de op hen rustende medewerkingsplicht, nu er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde verblijf in Mosul tot op het ogenblik dat deze stad door IS veroverd werd in juni 2014. De commissaris-generaal verwijst hierbij naar de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus die hij op 12 oktober 2017 ten aanzien van eerste verzoeker heeft genomen en overweegt, wat tweede verzoekster betreft, dat (i) haar verklaringen over haar beweerde verblijf in Mosul zodanig vaag en beperkt waren dat geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij

ten tijde van de inname door IS nog in de stad zou verbleven hebben, dat (ii) uit haar verklaringen ook een totaal gebrek aan interesse in de veiligheidssituatie van haar achtergebleven schoonfamilie blijkt en dat (iii) zij geen enkel document neerlegde dat haar beweerde ononderbroken verblijf in Mosul zou kunnen staven. Omwille van de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoekende partijen voor hun komst naar België tot eind juni 2014 in Mosul, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan de vervolgingsfeiten die zich volgens verzoekende partijen in deze regio hebben voorgedaan. Voorts (B) stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partijen ingeroepen asielmotieven verder bevestigd wordt door (i) de vaststelling dat uit de gedragingen die eerste verzoeker omschreven heeft bij zijn vlucht uit Irak een frappant gebrek aan interesse in zijn eigen situatie en die van zijn destijds zwangere echtgenote blijkt en door (ii) de vaststelling dat ook de verklaringen van hun (schoon)vader, hun (schoon)moeder, hun (schoon)zus en hun (schoon)broer over hun beweerde herkomst uit Mosul en de bedreigingen door IS door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) manifest ongeloofwaardig werden bevonden.

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Zo laten verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot het besluit kwam dat zij niet de waarheid verteld hebben over waar zij voor hun komst naar België verbleven hebben en dat er geen geloof kon worden gehecht aan hun beweerde verblijf in Mosul tot op het ogenblik dat de stad door IS in juni 2014 veroverd werd in het verzoekschrift *quasi* volledig ongemoeid. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

In het tweede middel laten verzoekende partijen gelden dat zij niets te maken wilden hebben met IS en zich daarom afzijdig hielden en dat ook rekening moet worden gehouden met de traumatische gebeurtenissen die zij moesten ondergaan. Dit kan evenwel hun gebrek aan informatie over de inname van de stad Mosul door IS niet verklaren. Van iemand die beweert in de stad Mosul te hebben verbleven tijdens de inname ervan door IS mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om hierover uitvoerig te vertellen en dat hij zich niet beperkt tot vage en zeer algemene bewoordingen, ook al hebben de gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten hun blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen verzoekende partijen zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen over de inname van de stad Mosul door IS. Bovendien klemmen het gebrek aan kennis van tweede verzoekster over de inname van de stad Mosul door IS en de door verzoekende partijen in het verzoekschrift aangereikte verschoningsgronden daarvoor met de zeer gedegen kennis die tweede verzoekster etaleerde over de daden van IS en de impact daarvan in het district Wankee na haar vertrek uit Irak (zie: adm. doss., stuk 20, gehoorverslag A. A. H. van 27 februari 2017, p. 8). Uit dit laatste blijkt niet dat tweede verzoekster niets te maken wilde hebben met IS of door traumatische ervaringen verhinderd zou zijn om over de daden van IS informatie te verschaffen.

Nu de motieven inzake de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen over hun verblijf voor hun komst naar België steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, en door verzoekende partijen grotendeels ongemoeid worden gelaten en voor het overige niet worden weerlegd of ontkracht, worden ze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Aldus stelt ook de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen recent voor hun vertrek uit Irak in de stad Mosul te hebben verbleven en dat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die zich toen aldaar zouden hebben afgespeeld.

De kopieën van hun huwelijksakte en de kaart van Irak van eerste verzoeker die verzoekende partijen bij hun op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota voegen (aanvullende nota verzoekende partijen, stukken 13 en 14), vermogen de voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen menen dat hieruit hun recente herkomst uit Mosul blijkt, doch dit kan geenszins worden afgeleid uit de kopie van de kaart van Irak die zij voorleggen. Deze bevat immers niet de minste aanwijzing van het verblijf van verzoekende partijen in Mosul. Voorts wijst de Raad erop dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit

onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Iraakse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Irak. Corruptie en documentenfraude*"), kan er ook geen bewijswaarde worden gehecht aan de kopie van de huwelijksakte die verzoekende partijen ter staving van hun recente herkomst uit de stad Mosul hebben bijgebracht, temeer nu deze huwelijksakte dateert van november 2013 en tweede verzoekster verklaarde dat de huwelijksakte is opgesteld op 3 december 2013 (adm. doss., stuk 20, gehoorverslag A. A. H. van 27 februari 2017, p. 3). Ten slotte betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met IS, blijkt eens te meer uit de vaststelling dat uit de gedragingen die eerste verzoeker omschreven heeft bij zijn vlucht uit Irak een frappant gebrek aan interesse in zijn eigen situatie en die van zijn destijds zwangere echtgenote blijkt. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"U stelde dat uw vader u bij het verlaten van Mosul nog niet had ingelicht over de bedreigingen maar enkel zei dat jullie naar Zummar moesten om jullie identiteitskaarten te laten hernieuwen (CGVS J. (...), p.35). Vervolgens regelde hij een taxi om jullie uit Mosul te smokkelen. U wist niet of uw vader de taxichauffeur kende en of er overlegd was over de te volgen weg, noch sprak u zelf met de taxichauffeur (CGVS J. (...), p.34). Het is uiterst merkwaardig dat u zomaar uw lot en dat van uw zwangere echtgenote in handen van deze onbekende taxichauffeur legde zonder zelf even te overleggen over hoe jullie aan IS gingen ontsnappen. Vervolgens deden jullie in Zummar niets met de identiteitskaarten maar wisselden jullie meteen van taxi om naar de Syrische grens te gaan (CGVS J. (...), p.33). U zei dat u pas in Syrië aan uw vader vroeg wat precies de bedoeling was, waarop hij u inlichtte over de bedreigingen door IS en zijn plan om Irak te ontvluchten zonder de rest van de familie (CGVS J. (...), p.35). Het is frappant dat u zich niet reeds bedenkingen maakte bij het passeren van Zummar en dat u zich pas in Syrië realiseerde dat er iets niet klopte. Ter verklaring stelde u dat het volgens uw cultuur niet de gewoonte is om vragen te stellen aan uw vader (CGVS J. (...), p.37). Nochtans legde u zich op die manier van de ene dag op de andere neer bij een impulsief besluit van uw vader dat niet alleen uw eigen lot, maar ook dat van uw echtgenote en uw toekomstige eigen gezin volledig determineerde, waarbij u ook nog eens totaal onvoorbereid uw moeder, uw zus en uw minderjarige broers achterliet in een door IS bezette stad. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u zich nadien niet echt leek te bekommeren om het lot van uw moeder. U wist immers niet of zij na jullie vertrek nog benaderd was door IS en in welk vluchtelingenkamp zij nadien heeft verbleven. U zou het haar ook nooit gevraagd hebben hoewel u daartoe ondertussen meer dan voldoende tijd voor hebt gehad (CGVS J. (...), pp.36-37). Uw totale gebrek aan interesse in uw eigen lot, dat van uw vrouw en dat van uw moeder is niet aannemelijk, temeer daar uit uw andere verklaringen wel degelijk bezorgdheid voor uw moeder blijkt, met name toen u de blauwe plekken op haar armen vermeldde na haar overtocht van de zee (CGVS J. (...), p.36)."

In het tweede middel laten verzoekende partijen gelden dat de vader van eerste verzoeker als *pater familias* geen verantwoording hoort af te leggen aan zijn kinderen en dat dit de manier van handelen is in Irak, waar een zeer diepgaand respect voor de vader als fundamenteel wordt geacht, zodat de commissaris-generaal niet langer kan volhouden dat het bevreedend is dat zij hun lot in de handen van de vader van eerste verzoeker legden. Zij beperken zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus tonen zij niet aan dat de hierboven aangehaalde vaststellingen feitelijk onjuist, dan wel onredelijk zijn.

Ten slotte betwisten verzoekende partijen niet dat ook de verklaringen van hun (schoon)vader, hun (schoon)moeder, hun (schoon)zus en hun (schoon)broer over hun beweerde herkomst uit Mosul en de bedreigingen door IS door de commissaris-generaal manifest ongeloofwaardig werden bevonden. Ook de Raad oordeelde bovendien in het arrest nr. 216 228 van 31 januari 2019 dat (onder meer) omwille van verschillende tegenstrijdigheden en vage verklaringen over de bedreigingen door IS geen geloof kon worden gehecht aan de asielerelaten van de (schoon)vader, (schoon)moeder, (schoon)zus en (schoon)broer van verzoekende partijen.

Waar verzoekende partijen in het eerste middel nog laten gelden dat de eerste bestreden beslissing onwettig is aangezien de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus die daaraan voorafging nietig is en dat de tweede bestreden beslissing onwettig is aangezien bij het nemen ervan geen rekening werd gehouden met de eenheid van familie, wordt er op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 216 227 van 31 januari 2019 de opheffing van de status van subsidiaire bescherming van eerste verzoeker heeft bevestigd. Aldus vertrekken verzoekende partijen van een onjuiste premisse, zodat ook

de conclusie die zij uit deze premisse deduceren foutief is. Een schending van het beginsel van de eenheid van het gezin kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partijen in het tweede middel ten slotte nog betogen dat zij door hun overheid geen bescherming kunnen verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen met IS, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen in de KAR over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekende partijen in de KAR een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij concludeert dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de KAR op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist.

De commissaris-generaal komt verder na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de KAR geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 29 november 2018 aangebrachte COI Focus “Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio” van 14 maart 2018 en de bij dezelfde aanvullende nota aangebrachte COI Focus “Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht” van 13 april 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoekende partijen wijzen in het derde middel op een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak “*dat elk moment kan uitbreken*”. Verzoekende partijen verwijzen hierbij naar een referendum over de Koerdische regio dat op 25 september 2017 heeft plaatsgevonden en stellen dat er in de nasleep van dit referendum een beangstigende escalatie plaatsvindt waardoor er een nieuw conflict is ontstaan waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en milities enerzijds en de Koerdische Peshmerga anderzijds tegenover elkaar staan. In de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota van 29 november 2018 voegde, wordt gewag gemaakt van dit referendum. Hieruit blijkt dat de KAR in de nasleep van dit referendum in een zware politieke en economische crisis belandde, maar dat het aantal geweldsincidenten en bijgevolg het aantal burgerslachtoffers in de KAR eerder laag bleef (rechtsplegingsdossier, stuk 7, COI Focus “*Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*” van 14 maart 2018, p. 7-9). In de informatie die verzoekende partijen bij het verzoekschrift voegen, wordt dit niet tegengesproken. Ook de informatie die verzoekende partijen voegen bij hun op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota leidt niet tot andere inzichten. Wat betreft het door verzoekende partijen voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Irak kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekende partijen verwijzen, is irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van verzoekende partijen, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Voorts is de informatie die verzoekende partijen bijbrengen over de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en de stad Mosul niet relevant, daar *in casu* wordt uitgegaan van een intern vestigingsalternatief in de KAR. De informatie die verzoekende partijen bijbrengen is dan ook niet van aard om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er voor burgers in de KAR actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen in het derde middel nog laten gelden dat de moeder van eerste verzoeker, die nog steeds in de KAR verblijft, is moeten vluchten naar haar broer omdat haar tweede echtgenoot gedood werd door de taliban, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hiermee slagen zij er niet in de actuele informatie over de veiligheidssituatie in de KAR te weerleggen.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen, thans van verzoekende partijen redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de KAR vestigen.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekende partijen niet de waarheid hebben verteld over waar zij verbleven hebben voor hun komst naar België. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, slagen verzoekende partijen er niet in de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot dit besluit kwam te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partijen geen zicht wensten te bieden op hun daadwerkelijke recente verblijfplaats(en) in Irak en op de volgende in de tweede bestreden beslissing aangehaalde overwegingen uit de beslissing van de commissaris-generaal van 12 oktober 2017 tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, acht ook de Raad een intern vestigingsalternatief voor verzoekende partijen in de KAR redelijk:

“U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zoals hierboven vermeld, werd de identiteitskaart van uw vrouw december 2013 afgeleverd in Zummar en staat erop genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). De identiteitskaarten van uw vader, uw moeder, en uw broer Z. (...) werden tevens in Zummar afgeleverd, respectievelijk in september 2013, in juni 2007 en in november 2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). U verklaarde dan ook dat uw burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde - u ontkende zelf overigens dat u daar ooit had gewoond - maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd.

Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden en kunnen terugvallen. Uw moeder, uw zus K. (...) en uw drie minderjarige broers werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door uw twee ooms langs moederszijde in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.9-10; CGVS K. (...), p.3). Beide ooms wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun zoons een tegelzaak uit. De ene oom -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere oom heeft vijf dochters en twee zonen. Beide ooms zorgen daarbij ook nog voor uw grootmoeder langs moederszijde. Deze ooms waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor het levensonderhoud van uw moeder, uw zus en uw broers (CGVS K. (...), p.18). Uw moeder vertelde dat oom M. (...) haar gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna zij een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleef. Als reden voor hun verblijf in het vluchtelingenkamp gaven uw moeder en uw zus K. (...) aan dat ze zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat zij anders illegaal bij uw oom zouden verblijven. Eens het te koud werd, kon uw familie gewoon opnieuw bij uw oom M. (...) intrekken, waar zij vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw moeder zei dat ze het daar goed stelden en uw zus K. (...) beschreef dat uw oom niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw moeder zei bovendien dat ze zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien haar man nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). U verklaarde zelf dat u uw oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat u niet graag uitging. U zei dat deze oom wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw broer Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw ooms voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee ooms en hun gezinnen. Zo woont er nog een tante langs moederszijde in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw vader dat ook uw vier tantes langs vaderszijde bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11). Bij DVZ had u gezegd dat u via facebook nog steeds frequent contact had met uw ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). U zei zelf dat u onmogelijk in de KAR zou kunnen verblijven omdat uw grootvader langs vaderszijde in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. Ook uw moeder zei dat oom M. (...) haar gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw grootvader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat u niet wist wat uw grootvader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en dat u niet wist of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend. Bovendien was uw grootvader reeds in 2006 overleden aan een natuurlijke dood (CGVS J. (...), p.32; zie ook CGVS B. (...) II, p.11 en CGVS S. (...) I, p.9). Uw stelling dat de activiteiten van uw grootvader een impact zouden hebben op uw eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Bovendien werden deze motieven ook door de Raad bij arrest nr. 216 227 van 31 januari 2019 bevestigd.

Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen en de aanwezigheid van familie in de provincie Dohuk, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoekende partijen redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de KAR vestigen. Door bij hun op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota nog informatie te voegen waaruit blijkt dat zeer veel Irakezen gevlucht zijn naar de KAR, met barre economische omstandigheden tot gevolg, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in de KAR in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen of dat zij aldaar met socio-economische moeilijkheden riskeren te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekende partijen zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in hun regio van herkomst, verzoekende partijen in de KAR over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.9. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN